

Enke indgaar er nyt Egtteskab, eller fordi en 50aarig Forpagtning er udløbet. Er der en Bruger paa Stedet, bliver der jo ikke Tale om Brugerens Arvinger, men i andre Tilfælde, siges der, udbetales Pengesummen til den Person, som den afdøde Bruger bevidstlig har ønsket, at den skulde komme tilgode. Heraf vil det sees, at denne Dvotadeel af Kjøbesummen ogsaa i enkelte Tilfælde efter Lovforslaget kan komme til at tilfalde Andre end Brugerens Børn, Svigerbørn, Stedbørn eller Pleiebørn, og det vil tillige sees af den følgende Bestemmelse i den samme Paragraf, at dette har været Meningen med Lovforslaget. Allerede ved Begyndelsen af første Behandling udalte jeg imidlertid, at jeg havde været i stor Uvisshed med mig selv om, hvorvidt jeg skulde opretholde dette Punkt, og der har efter den Tid været stærk Opfordring til at see at forandre det, idet det under første Behandling viste sig, at den høitærede Indenrigsminister i denne Paragraf, saaledes som den er affattet i Lovforslaget, troede endnu at finde Spor af Tanken om en Medveiendomsret for Fæsteren i Fæstegaarden. Strax ved Lovens Indbringelse gav jeg en Udvikling af, at jeg paa ingen Maade deelte den Mening, at der er en saadan Medveiendomsret tilstede, og jeg forvarede mig imod, at noget Saadant skulde findes i Lovforslaget, men da desuagtet den høitærede Regjering har fundet, at denne Paragraf endnu indeholder noget Saadant, og Sagen kun angaar et Punkt, hvorom jeg allerede strax har været i Tvivl med mig selv, hvorvidt jeg skulde indføre det i Loven eller ikke, er det en Selvfølge, at jeg for mit Bedkommende har søgt at forandre det i Udvalget, og det har ogsaa fundet Medhold hos de øvrige af Udvalgets Medlemmer. Efter det Forslag, som her foreligger, vil der kun blive Tale om Fæsterens Børn, Svigerbørn, Stedbørn eller Pleiebørn, og forsaavidt Ingen af disse findes paa Gaarden, vil der ikke være nogen Afkomst for Fæsterens Esterladte til at faae nogen Deel af den Dvotadeel, som er bestemt i Paragrafen; men da der dog paa den anden Side maa træffes en Bestemmelse med Hensyn til Anvendelsen af de mulige Dvotadele, der blive at indbetale til Statskass-

sen, uden at de igjen udbetales til Fæsterens Arvinger, har Udvalget troet at turde foreslaae disse Trediedeles, Fjerdedele, Femtedeles, eller hvad det nu bliver, anvendte til at understøtte Esterladte af Fæstere paa de Tiende-Gaarde, som ifølge Lov af 19de Februar 1861, § 2, kunne overtages af Jorddrotten til fri Raadighed. Der har været en stadig Opmærksomhed henvendt paa den uheldige Stilling, hvori disse Fæsteres Esterladte komme, idet de maae udholde et Dyrl for at hjælpe Andre til at kunne faae deres Gaarde, og der er derfor en stærk Opfordring til paa en eller anden Maade at finde en Udvej, til at lette dem Afgangen til en Giendomb; vi have derfor fundet, at de Trediedeles, der ikke blive anvendte til Fæsteres Esterladte, heldigst og bedst kunde anvendes paa den anførte Maade. Hovedindholdet af de Endringsforslag, her foreligger, er at bringe Lovforslaget i en saadan Skikkelse, at der ikke kan være Noget at indvende imod det fra den høitærede Regjerings Side, og ved en Forhandling, som Udvalget har havt med den høitærede Indenrigsminister om Udvalgets Stilling i det Hele taget, har han ogsaa erklæret, at Regjeringen, hvad dette Punkt angaar, var tilfredsstillet ved den Forandring, som det er foreslaaet at foretage ved Udkastets § 7, saaledes at denne Forandring tillige bringer os i den heldige Stilling, at der ingen Indvending gjøres fra Regjeringens Side. — Forslagene under Nr. 44 og 45 indføre ikke noget Nyt i de Dele af § 7, som foreslaaes forandrede. Nr. 44 tilsigter at træffe tydelige og klare Bestemmelser i de forskjellige Tilfælde, der under extraordinaire Forhold kunne indtræde med Fæsteren og hans Hustru. Den Bestemmelse, der i Almindelighed skal gjælde, findes i Begyndelsen af Udvalgets Forslag under Nr. 44; men da der kan indtræffe forskjellige Uregelmæssigheder i Forholdet, har man troet, at det vilde være hensigtsmæssigt at fjerne alle under visse paakommende Tilfælde opstaaende Tvivl om, hvorvidt Mandens eller Hustruens Afgjørelse skal være den bestemmende, for at der i ingen Maade skal være nogen Uvisshed tilstede. Det er det, man har tilsigtet ved Forslaget under Nr. 44. — Forslaget under Nr. 47 b. indeholder, som jeg